

Danske Dan og Barske Bendix

Af Rebekka Weimar

Eva Bendix elsker Stockholm. Derfor skrev hun sidste søndag en artikel om hvorfor alle bør elske Stockholm.

Det gøres ved at hælde en skraldespand ud over Dan Turells stockholmsdigt, som vi ellers havde klippet ud og hængt op på væggen — dels fordi det er så hylende godt, dels fordi det giver et nøjagtigt (omend moderat) resumé af *alt* hvad venner og bekendte *altid* siger, når de sidder og analyserer de sjælelige forfrysninger, de lige har været oppe at pådrage sig i Stockholm.

Blandt de mange bredsider, Eva Bendix affyrer mod Dan Turell er også en, der går ud på, at når han ikke har skaffet sig viden om Sverige, er det fordi han har anset noget sådant for at være under en kunstners værdighed. I stedet har han gjort sin jammerlige forudsætningsløshed til en *dyd*. Her er det, der opstår en pudsig misforståelse, fordi fru Bendix åbenbart ikke har skaffet sig viden om, at det ikke er *viden* der behøves for

at kunne registrere en *atmosfære*.

En atmosfære kan man ikke engang fortrænge. Den rammer een lige mellem øjnene, hvorfra den forplanter sig til hele centralnervesystemet og ikke er til at få ud igen, og hvis den befinder sig i nærheden af $\div 273^{\circ}$ celsius, får man det temmelig skidt. En atmosfæres tryk er ikke noget man kan affærdige som indbildning, den kan næsten vejes og måles, og det er den, Dan nys digt handler om — ikke om alt det, man lige så godt kan læse sig til i en turistbrochure. Fru Bendix påstår rent ud, at Danny slet ikke har set Stockholm. Jamen så ved hun det altså ikke. Så *ved* hun altså slet ikke, at man 'ser' en by ved at aflæse ansigterne på gaden, og ikke ved at fræse rundt fra den ene kulturfacilitet til den anden.

Men det er lige netop hvad han burde have gjort, får vi nu at vide. Det er lige hvad han meget hellere skulle have skrevet et digt om. Og så går

det ellers derudad med alt hvad der er underbart i Stockholm, et sæbeduftende orgie af kulturhuse, museer, teatre og konditorier, og det er simpelthen som at høre de voksne tale. Man føler sig skruet tilbage til dengang man var lille og retsløs og udsat for massiv propaganda om *rigtigt* legetøj og *sund* læsning, jævnsides med totalforbud og trusler om psykiatrisk hjælp hver gang det blev opdaget hvad man selv foretrak. Og her er vi fremme ved den egentlige grund til, at denne sag overhovedet fortjener påtale, for fru Bendix sparker jo ikke bare vores onkel Danny, hendes spark er rettet mod *alle*, der ikke kan lade sig nøje med sådanne renfærdige fornøjelser, som svenskere artigt lader sig spise af med. (Hvis jeg havde dem her, skulle de have buksevånd).

Som en rød tråd gennem det hele går der en slags kommissæragtig holdning, en forمانning om at det, vi danske trænger til, og som vi kan lære af vore brødre hinsidan, måske nok var lidt mindre frihed og lidt mere *styring*.

Der må kunne findes en praktisk måde at gennemføre dette forslag på. Som for eksempel, at hvis fru Bendix virkelig er så glad for styring, kan hun så ikke bare styre sig selv?

Og så lade os andre om at være ustyrlige.